

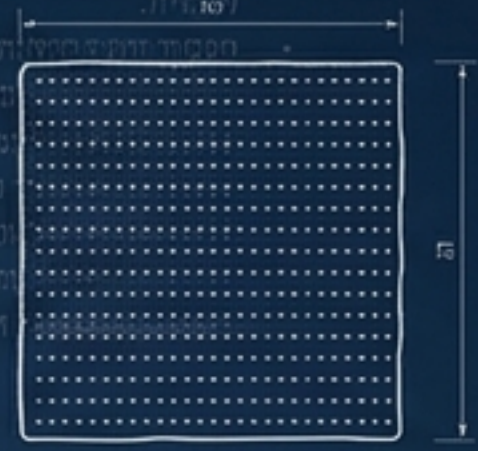

האנטומיה של העצמות

מסע פילוסופי מן המעטפת אל העצם

חירות מודרנית: מרחב נשימה

יום העצמאות. חגיגת חירות יוצאת דופן.
שמחה במובנה הפשוט והספונטני, ללא החרגה
מהשגרה. עונג וקורת רוח כמות שהם, ללא
חציצה.

חירות עתיקה: עומס ההלכה

חג הפסח וחג הסוכות. אנו באים לחוג את חירותנו,
ומעמיסים על עצמנו שלל הלכות, תתי-הלכות ומנהגים.
החרגה מובהקת משגרת החיים, היוצרת מועקה
ולחץ וממסכת את השמחה הטבעית.

יום העצמאות

חגי המסורת (פסח/סוכות)

מובנית, טקסית, דורשת הכנה מוקדמת.	ספונטנית, עממית, טבעית.
שמחה מתווכת דרך עשייה דתית.	שמחה בלתי אמצעית על עצם עצם הקיום.
ריטואלים ואביזרים קפדניים (סוכה, ארבעת המינים, מצה).	נטול אביזרי עזר הלכתיים או חובה דתית.
בית הכנסת, שולחן החג הסגור.	הפארק, הטבע, המרחב הפתוח ("העם שבשדות").

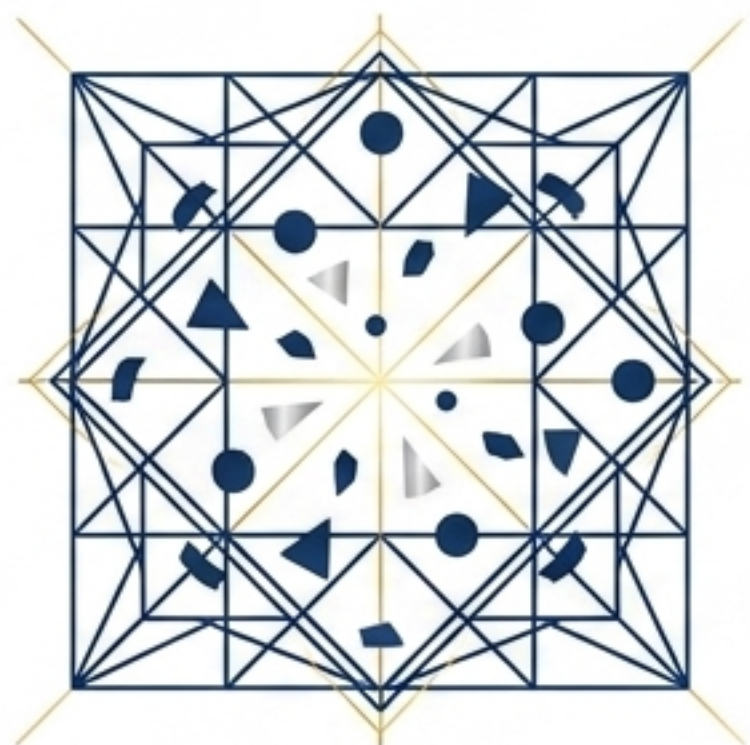
אווירה

מיקוד

עזרים

זירה

ההלכה כ"מולדת ניידת"

אדפטציה הלכתית

ההלכות הופכות לאתוס המשותף.
מסת המנהגים מעגנת ומשרישה
את החגים ומקבעת אותם כחובה
שרירותית שאינה תלויה בגיאוגרפיה.

היציאה לגלות

העם היהודי מפוזר ומפורד בין
אומות ותרבויות נוכריות. חגיגה
חגיגה לאומית משותפת
וספונטנית אינה אפשרית.

תקופת המקדש

חגיגה לאומית ופסטיבל פולקלור
סביב המרכז הפיזי בירושלים.

האדריכלות הפרגמטית של הגלות

זכר למקדש

אף בגבולין
(מחוץ למקדש)

נטילת לולב
כל שבעה ימים

תקנותיו של רבן יוחנן בן זכאי כוננו מחדש את החג בחיי היום-יום בגלות. ההלכה שימשה כאיתות של אמונה. החג צוין באופן מועצם וחריג אך ורק כדי לשמור את העין צופיה לציון, בהמתנה למציאות הגאולתית.

היוצא מן הכלל: המודל של שמיני עצרת

שמחה טהורה

שמיני עצרת. "וְהָיְתָ אֶךְ שְׁמִיחַ".

שמחה מתווכת

חג הסוכות. מימוש השמחה מחייב מחייב חובה הלכתית ואביזרי עזר (סוכה, ארבעת המינים).

פירוש הגאון מווילנא:

בחג האחרון מוטל עלינו ציווי אחד בלבד - להיות שמח. ללא אביזרים, באופן הכי פשוט וספונטני שניתן לעלות על הדעת. שמחה כשלעצמה.

הסינתזה: "אך שמח" מודרני

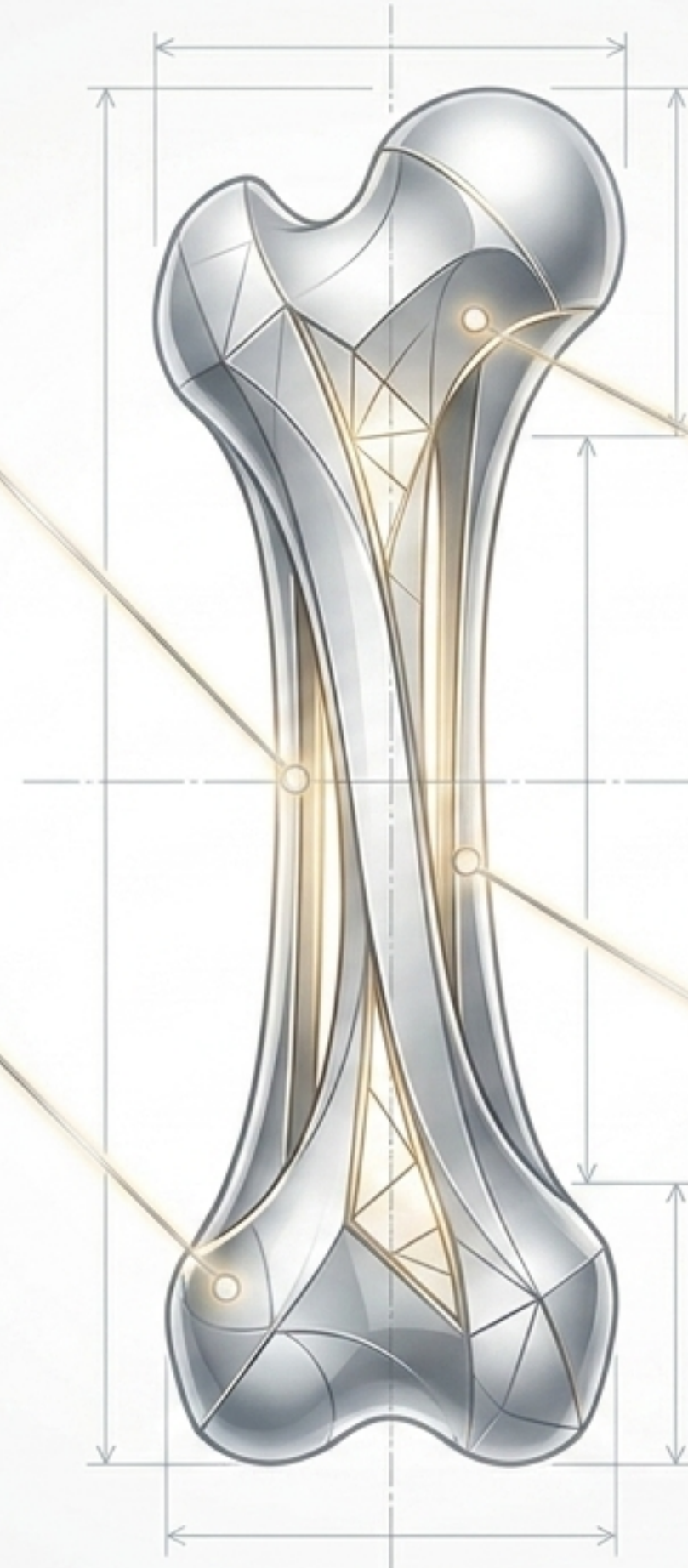

יום העצמאות הוא הזדמנות מצוינת לחוג את אותו "אך שמח". עצמאות מהתלות הסימביוטית בריטואלים. זוהי שמחה על אותה עצמיות של הלאומיות היהודית שזכתה לעדנה של גאולה ותקווה.

הליבה הלשונית: שורש ע.צ.מ

למה דווקא 'עצם'?

השורדות האחרונות.
לאחר המוות (הגלות),
השורדות האחרונות הן
העצמות.

דוממות וקבועות.
נעדרות חיות ותסיסה כמו
איברים אחרים.

בסיס התחייה.
במסורת היהודית, העצמות
הן אלו שיעמדו לזכות
המתים בתרחיש האוטופי של
תחיית המתים.

יסודות הקומה.
מכוננות את השלד
ובזכותן מזדקפת הקומה
לכדי צורה שלמה.

וּנְבִיאֵתִי כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי וַיְהִי קוֹל כְּהַנְבִּיאִי וְהִנֵּה רַעַשׁ וְתַקְרָבוֹ עֲצָמוֹת עֲצָם אֶל עֲצָמוֹ

**המשמעות האמיתית:
"עצם אל עצמיותו שלו".**

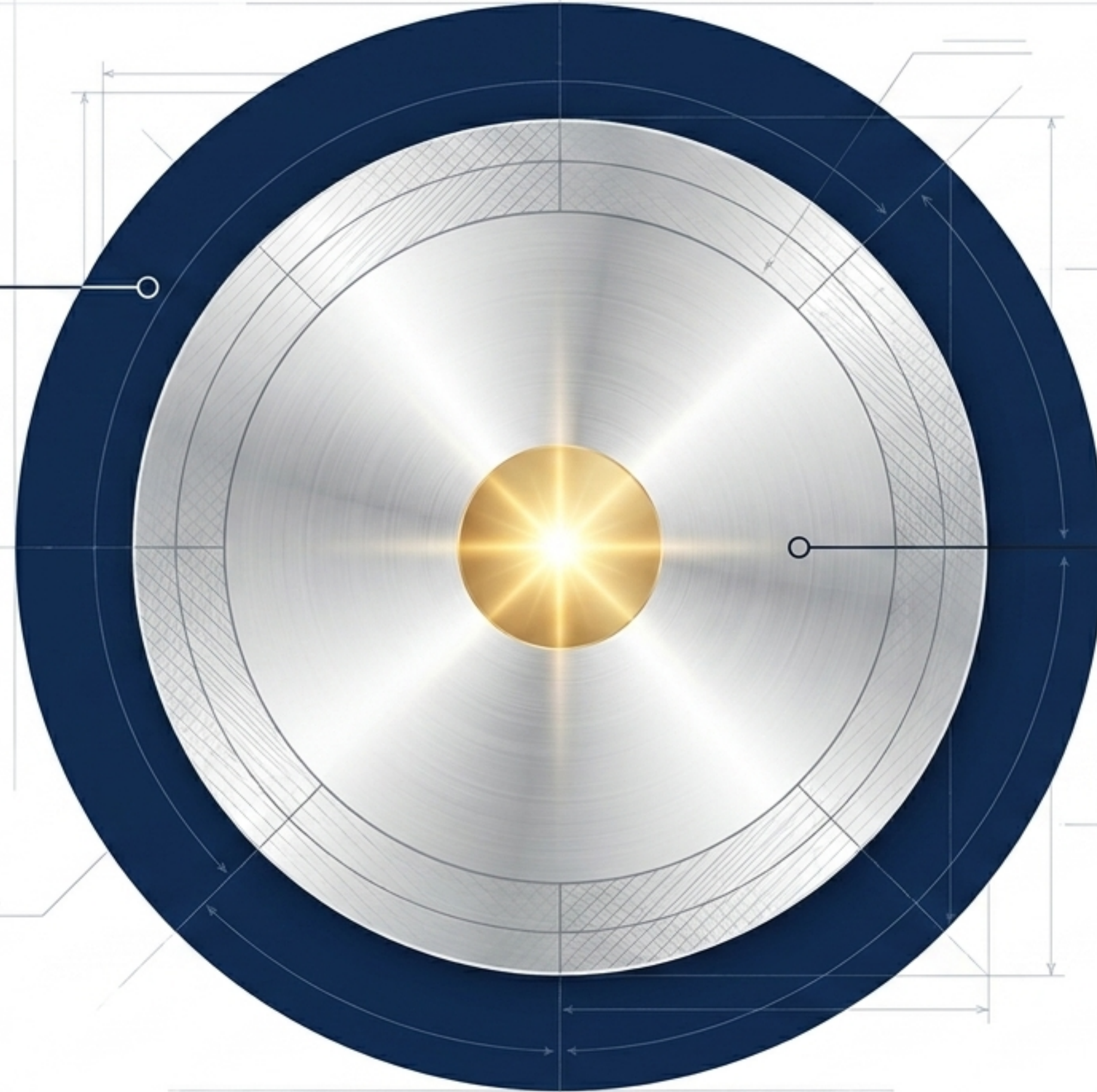
**הצפי הדקדוקי:
"עצם אל חברתה".**

העצם מתקרבת לא לעצם אחרת, אלא לעצמיות היהודית הפנימית האצורה בה. היא מצפה לרוח שתחדור בה ותקרום עור, בשר וגידים. העצמות הן יסוד בלתי תלוי, המצע הגרעיני שעליו נבנה הכול.

מעטפת מול תשתית

המעטפת הפיזית וההלכתית

(עור, בשר וגידים /
הלכות ומנהגים).
שכבות מצטרפות שנועדו
לשמור על הגוף בגלות.

שכבת הבסיס

(העצם / העצמאות).
יסוד ראשוני של ההווה
הלאומית. רצוף בקשב פנימי
אל חזון הגאולה. אינו זקוק
להלכות, אלא לנבואה של
תקווה. "ומה לנו עצמאות
מובהקת יותר?"

העם שבשדות: התגשמות ספונטנית

צאו וראו את האופן שבו התקבעה חגיגת חג החירות הלאומית הזאת. המניירות והטקסים הם הצד השולי. מה שלוקח מקום באופן הבולט ביותר היא החגיגה העממית, נטולת המעטפת.

"ום העצמאות אינו "חילון" של הקודש. זהו היום שנועד בעבורנו להתקרב "עצם אל עצמו" – אל אותה עצמיות לאומית ראשונית וטבעית.

מחזון למציאות: שנת ה-78

חיל, גדול מאד-מאד

על אף המלחמות, האתגרים והטרגדיות,
מאז כינונה המחודש של מדינת היהודים
הגענו לתקומה היסטורית חסרת תקדים.

יבשו עצמותינו
ואבדה תקותנו --
נגזרנו לנו

תחושת האובדן הפיזי והרוחני
בתהומות הגלות.

חג עצמאות שמח

יש לנו הדמנות פז, יום אחד בשנה, לציין ולעלות על נס את עצמאותנו, עצמיותנו וייחודיותנו הלאומית.

**תנו לעצמכם לחגוג באופן הכי פשוט, ספונטני וטבעי.
אל תפספסו את השמחה על עצם ההיות.**